



Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Motanutul încălțat

de Charles Perrault





-a întâmplat odată ca trei feciori de morar să primească moștenire după moartea tatălui lor o moară, un măgar și un motan. Moara i-a rămas celui mai vârstnic dintre feciori, măgarul, mijlociului, iar motanul, mezinului.

„Ce folos de la un motan?” gândi, amărât, mezinul. Frații mei vor putea să-și câștige pâinea cu ușurință, dar eu voi muri de foame.

„Nu fi trist, stăpâne!” îi zise într-o bună zi motanul, cu glas omenesc.

„Fă-mi doar rost de o pereche de cizme, ca să pot umbla mai ușor prin păduri și câmpuri. Și-ți promit că n-o să-ți pară rău!” Deși uimit peste măsură, fiul de morar decise însă că mai rău nu are cum să-i fie, așa că îi îndeplini dorința și îi cumpără motanului o pereche de cizmulițe roșii, nou-nouțe.

Nu trecu mult și motanul află că regele ieșise împreună cu fiica lui la plimbare cu trăsura.

Așa că motanul alergă înainte caleștii și le strigă țăranilor care strângeau fânul: „Dacă vă întrebă regele ale cui sunt câmpurile acestea mănoase, să-i spuneți că sunt ale marchizului de Carabas. Altfel vă paște ștreangul! Ați înțeles?!”

La auzul vorbelor motanului, țăranii se speriară strașnic. Astfel că atunci când se apropie trăsura regelui, aceștia făcură întocmai cum le poruncise motanul încălțat.

„Ale cui sunt câmpurile acestea?” – întrebă împăratul.

„Ale marchizului de Carabas!” răspunseră-n cor țăranii.

„Marchizul ăsta pare a fi un gospodar foarte bun” îi spuse atunci regele fiicei sale.



Apoi, motanul îi porunci stăpânului să se scalde în râu când or trece pe acolo regele și prințesa.

Zis și făcut! Feciorul de morar își ascultă motanul. Și atunci când trăsura regelui se apropie de dânșii, se dezbracă și intră în apă. Iar motanul, care îi ascunse repede hainele, începu numaidecât să strige, cât îl țineau puterile: „Ajutor! Marchizul de Carabas a fost jefuit! Hoții i-au furat îmbrăcămintea!”

Auzind așa o grozăvie, regele dădu de îndată poruncă slugilor să-l ajute pe marchiz. Acesta fu scos din apă și i se dădu cel mai frumos costum regal. În hainele acelea dichisite, marchizul arăta și mai frumos decât fusese. Așa că prințesa se îndrăgosti de el de îndată, iar regele îl invită să facă împreună o plimbare cu trăsura lui.

Între timp, motanul cel isteț plecă să i se închine unui căpcăun bogat, care era stăpânul de drept al câmpurilor mănoase pe lângă care trecuseră cu toții. Căpcăunul locuia într-un castel mareț, dar nespus de întunecat, undeva la poalele unor dealuri.



De îndată ce intră-n castel, motanul făcu o reverență și-i spuse căpcăunului:

- N-am putut trece pe lângă frumusețea asta de castel fără să nu fac o vizită măriei-voastre. Mai cu seamă că am auzit că vă puteți transforma în orice fel de animal. E adevărat? se prefăcu neștiutor motanul.

- Este adevărat! se grozăvi căpcăunul. Numește numai animalul și voi intra pe dată-n pielea lui!

- Aș vrea să vă transformați într-un leu fioros, dacă se poate, îi ceru motanul încălțat.

Căpcăunul prinse a hohoti înspăimântător, apoi se transformă într-un leu falnic.

Motanul se sperie foarte tare când leul începu să ragă, dar se strădui să n-o arate. Și atunci când căpcăunul reveni la înfățișarea lui obișnuită, îi spuse:



- Mă plec smerit înaintea măriei-voastre! Așa o măiestrie n-am mai pomenit!

- Hă, hă!... Și încă n-ai văzut nimic, se grozăvi și mai abitir căpcăunul.

- Mă întreb însă dacă înălțimea voastră poate să se preschimbe și într-un animal mic și nevinovat. De exemplu, într-un șoricel, zise, mieros, motanul. Dar poate că asta vă este mult prea greu...

- Mie?! zbieră căpcăunul. Eu pot să mă transform în orice. Privește numai și învață!

Însă, de îndată ce căpcăunul se preschimbă într-un șoricel, motanul nu mai stătu nicio clipă pe gânduri: sări pe el și-l înghiți dintr-o singură suflare.

Iar atunci când caleașca împăratului poposi la poarta castelului, motanul încălțat le ieși în întâmpinare.

- Bine ați venit maiestate în castelul marchizului de Carabas!

Apoi, spre uimirea tuturor, mai cu seamă a feciorului de morar, motanul încălțat îi pofți înăuntru, unde-i aștepta o masă îmbelșugată, aranjată după toate regulile artei.

Regele fu nespus de plăcut impresionat de bogăția și gusturile desăvârșite ale marchizului de Carabas, așa că-i zise:

- Dragă marchize, n-ai vrea să te însori cu fiica mea? Nu cred că ea ar avea ceva împotrivă...

Privind-o pe prințesă cum îi zâmbea galeș, noul „marchiz de Carabas”, feciorul morarului, încuviință pe dată, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste dânsul.



La puțină vreme, tinerii făcură o nuntă mare, care ținu trei zile și trei nopți încheiate. Eu doar am auzit de ea, și-mi pare tare rău că n-am fost și eu pe acolo, fiindcă am auzit că s-au servit numai mâncăruri alese și băuturi fine.

Și uite așa se făcu că ajunse feciorul de morar ginerele regelui și mare sfetnic al luminăției sale...

sfârșit

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sînziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Mișu**

Ilustrații de **Margaret Tarrant**, din volumul *Fairy Tales*, redactat de Harry Golding pentru Ward, Lock & Co., Londra, 1915

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.

